

Sygn. akt I C 30/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: – Sędzia SO Joanna Piwowarun – Kołakowska

Protokolant: – Justyna Chojecka

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2016 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko E. N.

o wydanie

1. Wyrok zaoczny z dnia 18 kwietnia 2016 roku wydany w niniejszej sprawie w całości uchyla i powództwo oddala.
2. Nie obciąża powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kosztami zastępstwa procesowego pozwanej E. N..

I C 30/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 04 stycznia 2016 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o nakazanie pozwanej E. N. wydania na jego rzecz:

- a. agregatu podorywkowego 5 zębowego E. K. typ (...), rok produkcji 2009, numer fabryczny (...)
- b. brony ciężkiej 5 polowej (...), rok produkcji 2009, numer fabryczny 0030,
- c. opryskiwacza (...) rok produkcji 2009, numer fabryczny (...),
- d. prasy zwijającej (...) typ (...) z podbieraczem 1,8 m, rok produkcji 2009, numer fabryczny (...),
- e. przenośnika ślimakowego (...) A. T. (...), rok produkcji 2009 numer fabryczny (...),
- f. rozrzutnika obornika B. (...), rok produkcji 2009, numer fabryczny (...)
- g. wału doprawiającego (...) K. typ (...),(...), rok produkcji 2009, numer fabryczny (...),

oraz o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (pozew k. 2 – 3, koperta wraz ze stemplem pocztowym potwierdzającym datę nadania pozwu – k. 45).

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że w dniu 11 grudnia 2009 roku zawarł z pozwaną umowę pożyczki, na podstawie której pozwana uzyskała środki pieniężne na zakup wyżej wskazanych maszyn rolniczych. Podkreślił, że w celu zabezpieczenia spłaty zobowiązań wynikających z umowy pożyczki strony ustanowiły zastaw rejestrowy na przedmiotowych maszynach rolniczych. Podał, że wobec faktu, iż pozwana nie spłacała rat pożyczki, wypowiedział jej

umowę pożyczki oraz złożył oświadczenie o przejęciu przedmiotów zastawu na własność, a następnie wezwał pozwaną do zwrotu maszyn, jednak pomimo osobistych interwencji jego pracowników pozwana nie oddała należących do niego maszyn, co czyni jego powództwo zasadnym (uzasadnienie pozwu – k. 3 – 5).

Wyrokiem zaocznym z dnia 18 kwietnia 2016 roku Sąd Okręgowy w Warszawie w punkcie 1. nakazał pozwanej E. N. wydanie na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.:

- a. agregatu podorywkowego 5 zębowego E. K. typ(...), rok produkcji 2009, numer fabryczny (...),
- b. brony ciężkiej 5 polowej (...), rok produkcji 2009, numer fabryczny (...),
- c. opryskiwacza (...) rok produkcji 2009, numer fabryczny (...),
- d. prasy zwijającej (...) typ(...) z podbieraczem 1,8 m, rok produkcji 2009, numer fabryczny (...),
- e. przenośnika ślimakowego (...) A. T. (...), rok produkcji 2009 numer fabryczny (...),
- f. rozrzutnika obornika B. (...) (...) rok produkcji 2009, numer fabryczny (...)
- g. wału doprawiającego (...) K. typ (...)(...) rok produkcji 2009, numer fabryczny (...),

w punkcie 2. zasądził od pozwanej E. N. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. kwotę 11.217,00 zł tytułem kosztów procesu, a w punkcie 3. nadał wyrokowi w punkcie 1. rygor natychmiastowej wykonalności (wyrok zaoczny – k. 62 – 63).

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zaprzeczyła jakoby wskazany w treści wyroku zaocznego sprzęt rolniczy znajdował się w jej posiadaniu. Podkreśliła, że Prokuratura Rejonowa w Nowym Mieście Lubawskim na wniosek powoda prowadziła postępowanie przygotowawcze w sprawie przywłaszczenia tych ruchomości, jednak zostało ono prawomocnie umorzone (sprzeciw od wyroku zaocznego – k. 82 – 83).

W odpowiedzi na sprzeciw od wyroku zaocznego powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Odnosząc się do kwestii postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Nowym Mieście Lubawskim wskazał, że w toku tego postępowania J. N. (1) – mąż powódki zeznał, iż sprzęt rolniczy, którego wydania powód się domaga, został z uwagi na zużycie pocięty i sprzedany na złom w latach 2012 – 2014. Podkreślił, że złożone przez J. N. (1) zeznania były gołosłowne i nieoparte żadnymi dowodami. Podniósł, że przedmiotowy sprzęt rolniczy został wyprodukowany w 2009 roku, co oznacza, iż w 2012 roku, gdy rzekomo został zełomowany miał zaledwie 3 lata. Powód wskazał nadto, że w 2012 roku do zapłaty pozostawały raty pożyczki jeszcze za 4 lata. Zdaniem powoda, w tej sytuacji, dla pozwanej korzystniej byłoby zużyty i niepotrzebny sprzęt rolniczy przekazać na rzecz powoda za jego wartość z dnia przejęcia i tym samym rozliczyć umowę pożyczki niż złomować sprzęt za bezcen narażając się na kolejne postępowania sądowe i egzekucyjne. Powód zwrócił uwagę, że pomimo obowiązku informowania go o uszkodzeniu, lub utracie przedmiotu, o rzekomej utracie stanowiących przedmiot sprawy ruchomości pozwana poinformowała dopiero podczas śledztwa prowadzonego w 2015 roku z wniosku strony pozwanej. W opinii powoda przedstawione okoliczności wskazują, że pozwana w dalszym ciągu znajduje się w posiadaniu przedmiotowego sprzętu rolniczego (odpowiedź na sprzeciw od wyroku zaocznego – k. 124 – 127).

W piśmie procesowym z dnia 11 października 2016 roku pozwana wskazała, że powództwo winno zostać oddalone w całości, gdyż powód domaga się wydania przedmiotów, które nie istnieją, ponieważ zostały zełomowane na długo przed tym jak powód złożył oświadczenie o przejęciu ich na własność. Podkreśliła, że w niniejszym postępowaniu powód nie udowodnił tego, iż stał się właścicielem przedmiotowych ruchomości, a więc, że istniały one w momencie doręczenia pozwanej oświadczenia przejęcia ich na własność oraz, że pozwana znajduje się obecnie w ich posiadaniu. Pozwana podniosła, że w toku postępowania przygotowawczego ustalono, iż rzeczony sprzęt rolniczy był niskiej jakości

i w czasie użytkowania w gospodarstwie rolnym ulegał częstym awariom, toteż po pewnym czasie pozwana i jej mąż stopniowo go złomowali, co oznacza, że w momencie, gdy powód doręczył im oświadczenie o przejęciu sprzętu na własność, od wielu miesięcy nie byli oni już w jego posiadaniu (pismo procesowe z dnia 11 października 2016 roku – k. 140 – 142).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Małżonkowie E. N. i J. N. (1) prowadzili gospodarstwo rolne położone w miejscowości S. w województwie (...). Gospodarstwo było nastawione zarówno na produkcję roślinną jak i zwierzęcą (hodowla trzody chlewnej i drobiu). Małżonkowie N. posiadali około 100 hektarów własnych gruntów, a obok tego dzierżawili jeszcze około 200 hektarów. W gospodarstwie wykorzystywany był sprzęt rolniczy, w tym ciągniki, prasy, czy rozrzutniki. Obsługą parku maszynowego zajmował się J. N. (1) (**dowód:** zeznania świadka J. N. (1) – k. 186 verte – 187 verte).

W dniu 11 grudnia 2009 roku pomiędzy E. N., jako pożyczkobiorcą, a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą

w W., jako pożyczkodawcą zawarta została umowa pożyczki numer (...), na mocy której pożyczkodawca udzielił E. N. pożyczki w kwocie 533.220,00 zł

z przeznaczeniem na zakup maszyn rolniczych wymienionych w załączniku numer 4 do umowy. Pożyczka została udzielona na okres 84 miesięcy, zaś jej spłata miała następować

w półrocznych ratach. Zabezpieczeniem terminowego i należytego wykonania przez pożyczkobiorcę zobowiązań z tytułu umowy były umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie oraz zastaw rejestrowy, który miał zostać ustanowiony przez pożyczkobiorcę na maszynach rolniczych będących przedmiotem umowy. W umowie pożyczki E. N. zobowiązała się do tego, że nie dokona zbycia rzeczonych maszyn rolniczych na rzecz osób trzecich w okresie obowiązywania umowy bez uprzedniej pisemnej zgody pożyczkodawcy oraz, że będzie utrzymywać maszyny rolnicze w stanie niezmienionym, chyba że pożyczkodawca wyrazi zgodę na zmiany, przy czym za zmianę uważa się także zmianę miejsca lokalizacji maszyn rolniczych. Strony postanowiły, że pożyczkobiorca nie jest uprawniony do ustanowienia na rzecz osoby trzeciej jakiegokolwiek prawa korzystania z maszyn rolniczych na podstawie dowolnego stosunku prawnego, chyba, że za uprzednią zgodą pożyczkodawcy. W świetle umowy pożyczki, pożyczkodawca był uprawniony do jej wypowiedzenia w trybie natychmiastowym, m.in., w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie zapłaci którejkolwiek raty pożyczki i w przypadku, gdy zostanie wszczęta egzekucja, przy czym oświadczenie

o wypowiedzeniu miało zostać złożone w formie pisemnej (**dowody:** umowa pożyczki z dnia 11 grudnia 2009 roku wraz z Ogólnymi Warunkami Umowy – k. 9 – 11, harmonogram spłaty – k. 123).

W dniu 11 grudnia 2009 roku, w obecności przedstawiciela (...) p. z o.o., E. N. dokonała protokolarnego odbioru maszyn rolniczych zakupionych ze środków pieniężnych pochodzących z pożyczki udzielonej jej na podstawie umowy numer (...) z dnia 11 grudnia 2009 roku, w postaci: agregatu podorywkowego 5 zębowego E. K. typ (...), rok produkcji 2009, numer fabryczny (...) brony ciężkiej 5 polowej (...), rok produkcji 2009, numer fabryczny (...); opryskiwacza (...) rok produkcji 2009, numer fabryczny (...); prasy zwijającej (...) typ (...)z podbieraczem 1,8 m, rok produkcji 2009, numer fabryczny (...); przenośnika ślimakowego (...) A. T. (...), rok produkcji 2009, numer fabryczny (...); rozrzutnika obornika B. (...) rok produkcji 2009, numer fabryczny (...); wału doprawiającego (...) K. typ (...)(...)

rok produkcji 2009, numer fabryczny (...). Tego samego dnia strony zawarły także warunkową umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie, której przedmiotem były wyżej wskazane maszyny rolnicze, przewidującą przeniesienie własności przedmiotu umowy wraz ze ziszczeniem się warunku zawieszającego w postaci niewykonania lub nienależytego wykonania umowy pożyczki, o jakim mowa w ust. 6, w dacie złożenia przez Spółkę jednostronnego pisemnego oświadczenia stwierdzającego naruszenie przez przewłaszczającego postanowień umowy pożyczki (**dowody** : protokół wydania wraz z załącznikiem numer 1 – k. 12 – 13, umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie wraz z załącznikiem – k. 18 – 19 załączonych akt postępowania przygotowawczego o sygn.

Ds. 62/15).

W dniu 14 grudnia 2009 roku pomiędzy (...) sp. z o.o.

a E. N. zostało zawartych 7 umów zastawu rejestrowego, na mocy których E. N. ustanowiła na rzecz (...) sp. z o.o. zastawy rejestrowe na następujących przedmiotach: agregacie podorywkowym 5 zębowym E. K. typ (...), rok produkcji 2009, numer fabryczny 490 o wartości 34.160,00 zł brutto; bronie ciężkiej 5 polowej (...), rok produkcji 2009, numer fabryczny (...) o wartości

9.150,00 zł brutto; opryskiwaczu (...) rok produkcji 2009, numer fabryczny (...) o wartości 34.850,00 zł brutto; prasie zwijającej (...) (...) z podbieraczem 1,8 m, rok produkcji 2009, numer fabryczny (...) o wartości 61.000,00 zł brutto; przenośniku ślimakowym (...) A. T. (...), rok produkcji 2009, numer fabryczny (...) o wartości 6.100,00 zł brutto; rozrzutniku obornika B. (...) (...) rok produkcji 2009, numer fabryczny 1150 o wartości 67.100,00 zł brutto i wale doprawiającym (...) K. typ (...) (...) rok produkcji 2009, numer fabryczny (...) o wartości 37.820,00 zł brutto, w celu zabezpieczenia wierzytelności (...) sp. z o.o. wobec E. N. wynikających z umowy pożyczki numer (...) z dnia 11 grudnia 2009 roku, obejmujących spłatę pożyczki, odsetek i innych opłat, do pokrycia których zobowiązana jest E. N., do najwyższej sumy zabezpieczenia wynoszącej 799.830,00 zł. W każdej z umów zastawca zobowiązał się, że nie podejmie żadnego działania, które prowadziłoby do zmniejszenia wartości lub użyteczności poszczególnych przedmiotów zastawu, ani też nie odda tych przedmiotów do używania osobie innej niż Spółka na podstawie jakiegokolwiek tytułu prawnego (ust. 6 umów). Zastawca zobowiązał się również do tego, że do czasu wygaśnięcia umów zastawu nie zbędzie ani nie obciąży przedmiotów zastawu (ust. 9 umów). W myśl ust. 10 umów zastawu rejestrowego, w przypadku naruszenia któregokolwiek z postanowień umowy pożyczki i jeśli Spółka zdecyduje się na realizację zabezpieczeń przewidzianych w umowach zastawu, może ona zaspokoić się z przedmiotów zastawu: a) w drodze sądowego postępowania egzekucyjnego, lub, b) w drodze publicznego przetargu prowadzonego przez notariusza lub komornika, lub, c) przez przejęcie na własność poszczególnych przedmiotów zastawu według ich średniej ceny z dnia przejęcia. Zgodnie z ust. 11 umów zastawu rejestrowego, w przypadku, gdy przedmioty zastawu ulegną uszkodzeniu lub utracie, zastawca bezzwłocznie zawiadomi Spółkę o wystąpieniu takiego zdarzenia. W dniu 02 lutego

2010 roku zastawy ustanowione na podstawie wyżej wskazanych umów zostały wpisane do rejestru zastawów (**dowody** : umowy zastawu rejestrowego z dnia 14 grudnia 2009 roku – k. 14 – 27, postanowienia oraz zaświadczenia o wpisie do rejestru zastawów – k. 47 – 67 załączonych akt postępowania przygotowawczego o sygn. Ds. 62/15).

Maszyny rolnicze zakupione przez E. N. ze środków pochodzących z pożyczki numer (...) z dnia 11 grudnia 2009 roku były wykorzystywane w prowadzonym przez nią i męża gospodarstwie rolnym. Maszyny obsługiwał mąż. W 2013 roku J. N. (1) dokonał pocięcia na części przedmiotowych maszyn rolniczych i sprzedał je jako złom do skupów złomu. W październiku 2014 roku małżonkowie N. sprzedali gospodarstwo rolne (...), a sami zamieszkali w wynajmowanym lokalu w I.. Zakup gospodarstwa obejmował tylko ziemię i budynki gospodarcze oraz dom, nie obejmował zaś sprzętu rolniczego (**dowód**: zeznania świadka J. N. (1) – k. 186 verte – 187 verte).

Pismem z dnia 08 września 2014 roku (...) sp. z o.o. wypowiedział ze skutkiem natychmiastowym umowę pożyczki numer (...) zawartą pomiędzy nim a E. N. w dniu 11 grudnia 2009 roku, wskazując jako podstawę wypowiedzenia § H.1.d Ogólnych Warunków P.. (...) sp. z o.o. zażądał od E. N. zapłaty kwoty 93.652,65 zł, niezwłocznie, lecz nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania przedmiotowego pisma (**dowód**: pismo z dnia 08 września 2014 roku – k. 28).

W piśmie z dnia 27 listopada 2014 roku skierowanym do E. N., (...) sp. z o.o. powołując się na treść ust. 10 lit. c umów zastawu rejestrowego

z dnia 14 grudnia 2009 roku, zabezpieczającego spłatę umowy pożyczki z dnia 11 grudnia 2009 roku, złożył oświadczenie o przejęciu na własność maszyn rolniczych będących przedmiotem tego zastawu. Przesyłka zawierająca pismo została doręczona na adres pozwanej i odebrana przez jej męża w dniu 12 grudnia 2014 roku (**dowód**: pismo z dnia 27 listopada 2014 roku wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 29 – 32).

W dniu 16 stycznia 2015 roku (...) sp. z o.o. złożyła do Prokuratury Rejonowej w Nowym Mieście Lubawskim zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez E. N. przestępstwa przywłaszczenia maszyn rolniczych zakupionych ze środków pochodzących z pożyczki udzielonej jej na podstawie umowy numer (...) z dnia 11 grudnia 2009 roku, a nadto ciągnika rolniczego (...),

tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2015 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w Nowym Mieście Lubawskim wszczął śledztwo w sprawie dokonanego w okresie od dnia 11 grudnia 2009 roku do dnia 27 listopada 2014 roku

w S. przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci 8 maszyn rolniczych

o łącznej wartości 437.065,57 zł na szkodę (...) sp. z o.o., tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. W dniu 11 lutego 2015 roku funkcjonariusze Policji dokonali oględzin gospodarstwa rolnego należącego kiedyś do małżonków N., w toku których nie ujawniono sprzętów rolniczych wymienionych

w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa, a jedynie maszyny rolnicze będące własnością M. i J. K.. W toku postępowania przygotowawczego funkcjonariusze Policji dokonali sprawdzenia skupów złomu wskazanych przez J. N. (1), jednak nie byli w stanie ustalić czy J. N. (1) oddawał złom do tych skupów, gdyż w skupie

w O. nie prowadzono szczegółowej ewidencji przedmiotowej skupowanego złomu (ujawniano jedynie czy chodzi o złom gruby czy blachę), zaś ewidencja osobowa (tj. osób oddających złom) była prowadzona tylko na kilka miesięcy wstecz, natomiast właściciel skupu w B. oświadczył, że J. N. (1) nie sprzedawał u niego złomu. Postanowieniem z dnia 18 maja 2015 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w Nowym Mieście Lubawskim umorzył śledztwo wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa (art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.). W uzasadnieniu postanowienia Prokurator wskazał, że w kategoriach przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. może być rozpatrywane zachowanie E. N. po dokonaniu przez nią odbioru oświadczenia (...) sp. z o.o. o przejęciu przedmiotowych maszyn rolniczych na własność,

tj. po dniu 27 listopada 2014 roku, gdyż przed tą datą E. N. była właścicielką maszyn, co oznacza, że rozporządzenie nimi, jakkolwiek naruszało zawarte z (...) sp. z o.o. umowy, to jednak nie stanowiło przestępstwa stypizowanego

w art. 284 § 2 k.k. Prokurator stwierdził, że w toku postępowania nie zdołano jednoznacznie ustalić kiedy i w jakich okolicznościach przedmiotowe maszyny rolnicze zostały zbyte. Podkreślił, że we wskazanych przez J. N. (1) punktach skupu złomu nie potwierdzono, aby przyjmowano od niego te maszyny, zaś pewnym jest jedynie to, że ani on, ani E. N. nie są w chwili obecnej w ich posiadaniu. Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2015 roku Sąd Okręgowy w Elblągu nie uwzględnił zażalenia pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. na postanowienie o umorzeniu śledztwa i utrzymał to postanowienie

w mocy (**dowody**: zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa – k. 1 – 3, postanowienie

o wszczęciu śledztwa – k. 78, protokół oględzin wraz z dokumentacją fotograficzną – k. 87 – 90, telegram – k. 121, notatka urzędowa – k. 123, postanowienie o umorzeniu śledztwa wraz

z uzasadnieniem – k. 136 – 139 i postanowienie Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia

24 czerwca 2015 roku wraz z uzasadnieniem – k. 166 – 169 załączonych akt postępowania przygotowawczego o sygn. Ds. 62/15).

Pismem z dnia 18 grudnia 2015 roku (...) sp. z o.o. wezwał E. N. do wydania maszyn rolniczych zakupionych ze środków pieniężnych pochodzących z pożyczki udzielonej jej na podstawie umowy numer (...) z dnia

11 grudnia 2009 roku i objętych zastawem rejestrowym ustanowionym na podstawie umów

z dnia 14 grudnia 2009 roku, wskazując, że przedmioty te znajdują się w jej posiadaniu bez tytułu prawnego i wbrew jego woli (**dowód**: pismo z dnia 18 grudnia 2015 roku wraz

z dowodem nadania – k. 33 – 36).

Na podstawie wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2016 roku wydanego w sprawie o sygn. akt I C 30/16 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 09 maja 2016 roku, Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym

w (...) wszczął postępowanie egzekucyjne. W piśmie z dnia

20 czerwca 2016 roku Komornik wskazał, że prowadzone egzekucja jest bezskuteczna. Podkreślił, że od października 2014 roku dłużniczka nie mieszka pod dotychczasowym adresem, a prowadzone przez nią gospodarstwo rolne zostało

sprzedane M. i J. K.. Komornik stwierdził również, iż J. K. oświadczyła, że zakupiła wraz z mężem wyłącznie same budynki oraz ziemię rolną bez żadnego wyposażenia rolniczego. Komornik podał, że na terenie nieruchomości nie

stwierdzono obecności maszyn wymienionych w tytule wykonawczym (**dowód**: pismo z dnia 20 czerwca 2016 roku – k. 91).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy oraz załączonych aktach postępowania przygotowawczego o sygn. Ds. 62/15 prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Nowym Mieście Lubawskim, które nie pozostawały ze sobą w sprzeczności

i których autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie zakwestionowała skutecznie żadna ze stron niniejszego postępowania. Wobec niekwestionowania złożonych do akt kserokopii dokumentów brak było podstaw do żądania złożenia wyżej wymienionych dokumentów w oryginale. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły również zeznania świadka J. N. (2) (k. 186 verte – 187 verte). Dokonując oceny zeznań świadka J. N. (2) podnieść należy, że jakkolwiek zeznania tego świadka w zakresie w jakim wskazywał, iż

w 2013 roku dokonał pocięcia i sprzedał na złom sprzęt rolniczy zakupiony przez E. N. w 2009 roku za pieniądze uzyskane z pożyczki udzielonej jej przez powoda mogą budzić pewne wątpliwości, szczególnie z powodu braku dowodów z dokumentów w postaci potwierdzeń odbioru złomu, to jednak wobec faktu, że powód nie zaofერował żadnych dowodów przeciwnych, Sąd nie miał podstaw, aby uznać te zeznania za niewiarygodne.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że zeznania które świadek J. N. (1) złożył

w niniejszej sprawie odpowiadają treściowo zeznaniom złożonym przez niego w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego Prokuraturę Rejonową w Nowym Mieście Lubawskim w sprawie o sygn. Ds. 62/15, a zatem są one konsekwentne. Składając zeznania

w obu sprawach świadek podawał tożsame przyczyny, dla których dokonał zezłomowania maszyn, tj. ich zużycie i wyeksploatowanie. Podkreślić trzeba, iż prawdziwości zeznań świadka J. N. (1), że sprzedał rzeczony sprzęt rolniczy jako złom nie podważa fakt, że w toku postępowania przygotowawczego funkcjonariusze Policji dokonali sprawdzenia skupów złomu wskazanych przez J. N. (1), jednak nie byli w stanie ustalić czy J. N. (1) rzeczywiście oddawał złom do tych skupów. Zauważyć bowiem trzeba, że jedynie właściciel skupu w B. kategorycznie oświadczył, że J. N. (1) nie sprzedawał

u niego złomu, natomiast kierownik skupu w O. nie był w stanie jednoznacznie wypowiedzieć się w tej kwestii, gdyż w jego skupie nie prowadzono szczegółowej ewidencji przedmiotowej skupowanego złomu (ujawniano jedynie czy chodzi o złom grubo czy blachę), zaś ewidencja osobowa (tj. osób oddających złom) była prowadzona tylko na kilka miesięcy wstecz, co uniemożliwiało dokonanie ustalenia osób sprzedających złom w 2013 roku. Zeznaniami świadka J. N. (1) w powyższym zakresie nie przeczą także zeznania M. K. złożone w toku postępowania przygotowawczego w sprawie o sygn. Ds. 62/15, gdzie wskazał m.in., że: „kiedy przyjeżdżałem do Państwa N., na podwórku widziałem agregat podorywkowy K., opryskiwacz K. o szerokości 15 metrów na kołach, prasę zwijającą (...), rozrzutnik obornika firmy (...), wał doprowadzający składany hydraulicznie” oraz, że: „J. N. (1) oferował mi wymienione maszyny rolnicze do sprzedaży. On wielokrotnie wskazywał mi, że mogę te maszyny kupić od niego po wrześniu 2014 roku”. Z zeznań M. K. nie wynika bowiem w jakim okresie dokonał przedmiotowych obserwacji oraz kiedy otrzymał od J. N. (1) ofertę nabycia rzeczonych maszyn. Świadek wskazał jedynie, że przed podpisaniem umowy sprzedaży gospodarstwa rolnego, co miało miejsce w październiku 2014 roku, odwiedzał gospodarstwo 1 – 2 razy w miesiącu, co oznacza, iż czynił to kilkakrotnie i regularnie przed październikiem 2014 roku. W rezultacie nie można ustalić, kiedy dokładnie M. K. widział przedmiotowy sprzęt rolniczy na terenie gospodarstwa pozwanej i jej męża oraz w jakiej dacie J. N. (1) złożył mu ofertę nabycia tego sprzętu. Warto przy tym podkreślić, że strona powodowa nie wniosła w niniejszej sprawie o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. K., które mogłyby rozwiać wątpliwości w tym zakresie i pozwolić na jednoznaczne ustalenie, czy M. K. widział rzeczony sprzęt rolniczy

w 2014 roku, co podważałoby zeznania świadka J. N. (1) o ich zezłomowaniu w 2013 roku.

Wskazane dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają, w zestawieniu ze sobą tworzą spójny stan faktyczny i brak jest zdaniem Sądu przesłanek do odmówienia im mocy dowodowej w zakresie, w jakim stanowiły one podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód domagał się zobowiązania pozwanej do wydania na jego rzecz 7 maszyn rolniczych zakupionych przez pozwaną ze środków pieniężnych pochodzących z pożyczki udzielonej jej przez powoda na podstawie umowy numer (...) zawartej w dniu 11 grudnia 2009 roku.

Zgodnie z art. 222 § 1 k.c., który stanowił materialnoprawną podstawę wywiedzionego powództwa, właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Przewidziane w tym przepisie roszczenie windykacyjne, jest powszechnie określane jako roszczenie "nieposiadającego właściciela" przeciw "posiadającemu nie właścicielowi". Koniecznymi przesłankami roszczenia windykacyjnego jest zatem status właściciela, fakt, że nie włada on swoją rzeczą, oraz okoliczność, że rzeczą włada osoba do tego nieuprawniona. Roszczenie to wygasa wskutek jego zaspokojenia, jak również wskutek zdarzenia, którego skutkiem jest wygaśnięcie roszczenia bez jego zaspokojenia. Do takich przypadków zalicza się sytuacje, w których rzecz faktycznie przestaje fizycznie istnieć, zostaje ona nabyta przez inną osobę, czy też dochodzi do utraty faktycznego władztwa nad rzeczą przez jej dotychczasowego posiadacza. Jako, że roszczenie windykacyjne wynika z prawa własności i jest z nim ściśle związane warunkiem uruchomienia roszczenia windykacyjnego jest istnienie prawa własności. Własność musi przysługiwać osobie występującej z roszczeniem na moment wyrokowania. Wygaśnięcie prawa własności pociąga za sobą również wygaśnięcie roszczenia windykacyjnego.

W rezultacie legitymowanym czynnie do wystąpienia z roszczeniem windykacyjnym jest przede wszystkim (każdoczesny) właściciel rzeczy. Z kolei legitymacja bierna w procesie windykacyjnym przysługuje każdej (i tylko tej) osobie, która sprawuje faktyczne władztwo nad rzeczą (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 kwietnia 2008 roku, II CSK 650/07, Legalis numer 156407). Jak przyjmuje się w orzecznictwie, przez faktyczne władztwo należy rozumieć samą możliwość władania rzeczą. Dla zakwalifikowania określonego władztwa do kategorii posiadania nie jest jednak konieczne efektywne wykonywanie tego władztwa, wystarczy realna możliwość korzystania z rzeczy. O możliwości tej można mówić z kolei w dwojakim znaczeniu, bądź jako o szansie władania, bądź jako o realnej możliwości uzasadnionej faktycznymi okolicznościami (bezpośrednie władztwo nad rzeczą). Tylko możliwość w tym drugim znaczeniu jest równoznaczna z rzeczywistym władaniem (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 09 lipca 2004 roku, II CK 454/03, LEX numer 303341). Powództwo windykacyjne należy kierować przeciwko tej osobie, która bezpośrednio włada rzeczą, chociażby alieno nomine. W wyroku z dnia 19 marca 2009 roku (IV CSK 437/08, Legalis numer 247651) Sąd Najwyższy wskazał, że przesłanką skutecznego pozwania

w procesie windykacyjnym jest fizyczne władanie rzeczą przez pozwanego. Zauważyć trzeba, że element fizycznego władania rzeczą występuje zarówno w konstrukcji posiadania samoistnego, jak i zależnego (art. 336 k.c.). Jest to także niezbędny element dzierżenia

(art. 338 k.c.). Przyjmuje się, że jeżeli niemający tytułu prawnego posiadacz samoistny oddał rzecz (zachowując status posiadacza samoistnego) w faktyczne władanie posiadaczowi zależnemu, roszczenie windykacyjne może być skierowane wyłącznie wobec posiadacza zależnego. Jeżeli zaś posiadacz zależny oddał rzecz w dalsze posiadanie, to wyłącznie legitymowana w procesie windykacyjnym wszczętym przez właściciela jest osoba wykonująca dalsze posiadanie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 marca 2005 roku,

II CK 526/04, Legalis numer 69531). Należy przy tym pamiętać, że o biernej legitymacji pozwanego, uzasadniającej uwzględnienie dochodzonego roszczenia windykacyjnego, przesądza fakt nieuprawnionego władania cudzą rzeczą w dacie orzekania przez sąd (tak E. Gniewek [w:] System Prawa Prywatnego, t. 3, 2013, s. 888). Nie ulega wątpliwości, że z mocy ogólnej reguły określającej rozkład ciężar dowodu wynikającej z art. 6 k.c.,

w postępowaniu z powództwa windykacyjnego to na powodzie spoczywa obowiązek wykazania, że jest on właścicielem rzeczy, której wydania się domaga oraz, że pozwany faktycznie włada tą rzeczą.

W okolicznościach niniejszej sprawy powód nie sprostał wskazanemu obowiązkowi, gdyż nie udowodnił w istocie żadnej z przesłanek roszczenia windykacyjnego, co musiało prowadzić do oddalenia powództwa.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej w niniejszej sprawie, tj. tego, że przysługuje mu prawo własności maszyn rolniczych, których wydania żąda. W tym zakresie powód powoływał się na okoliczność, że stał się właścicielem rzeczonych maszyn rolniczych na skutek oświadczenia o ich przejęciu złożonego

w oparciu o zapisy umów zastawu rejestrowego, których przedmiotem były te maszyny. Zgodnie z art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 06 grudnia 1996 roku o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów (Dz.U. z 2016 roku, poz. 297), do ustanowienia zastawu rejestrowego są wymagane umowa o ustanowienie tego zastawu (umowa zastawnicza) między osobą uprawnioną do rozporządzania przedmiotem zastawu (zastawcą)

a wierzycielem (zastawnikiem) oraz wpis do rejestru zastawów (ust. 1). Rzeczy obciążone zastawem rejestrowym (...) mogą być pozostawione w posiadaniu zastawcy lub osoby trzeciej wskazanej w umowie o ustanowienie zastawu rejestrowego, jeżeli wyraziła ona na to zgodę (ust. 2). W myśl art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy o zastawie rejestrowym, umowa zastawnicza może przewidywać zaspokojenie zastawnika przez przejęcie przez niego na własność przedmiotu zastawu rejestrowego, jeżeli przedmiotem zastawu rejestrowego są rzeczy występujące powszechnie w obrocie towarowym. Stosownie do treści

art. 22 ust. 2 pkt 2 ustawy o zastawie rejestrowym, przejęcie na własność przedmiotu zastawu rejestrowego w przypadku określonym w art. 22 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, następuje po upływie terminu wykonania zobowiązania, które zostało zabezpieczone tym zastawem, z dniem złożenia przez zastawnika oświadczenia na piśmie o przejęciu tego przedmiotu na własność. Zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy o zastawie rejestrowym, bezpośrednio przed podjęciem czynności mających na celu zaspokojenie zastawnika z przedmiotu zastawu rejestrowego,

o których mowa w art. 22 (...), zastawnik powinien na piśmie zawiadomić zastawcę

o zamierzonym podjęciu działań zmierzających do zaspokojenia jego roszczeń wynikających z zastawu rejestrowego.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt, że w dniu 14 września 2009 roku strony zawarły 7 umów, na podstawie których ustanowiły zastaw rejestrowy na maszynach rolniczych zakupionych przez pozwaną za środki pochodzące z pożyczki udzielonej jej przez powoda w oparciu o umowy numer (...) z dnia 11 grudnia 2009 roku, w celu zabezpieczenia wierzytelności powoda wobec pozwanej wynikających z tej umowy pożyczki. W ust. 10 umów zastawu rejestrowego strony ustaliły, że w przypadku naruszenia któregokolwiek z postanowień umowy pożyczki i jeśli Spółka zdecyduje się na realizację zabezpieczeń przewidzianych w umowach zastawu, Spółka może zaspokoić się z przedmiotów zastawu m.in. przez przejęcie na własność poszczególnych przedmiotów zastawu według ich średniej ceny z dnia przejęcia. Z okoliczności sprawy wynika, że wobec niewywiązywania się przez pozwaną z umowy pożyczki, powód wypowiedział tę umowę,

a następnie, w dniu 27 listopada 2014 roku złożył na piśmie oświadczenie o przejęciu na własność maszyn rolniczych będących przedmiotem zastawu rejestrowego, które zostało doręczone na adres pozwanej i odebrane przez jej męża w dniu 12 grudnia 2014 roku. Zaznaczyć przy tym trzeba, że jakkolwiek powód nie wykazał, aby przed złożeniem przedmiotowego oświadczenia dopełnił obowiązku, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy

o zastawie rejestrowym, tj. aby zawiadomił na piśmie zastawcę o zamierzonym podjęciu działań zmierzających do zaspokojenia jego roszczeń wynikających z zastawu rejestrowego, to jednak okoliczność ta nie wpływa na skuteczność rzezonego oświadczenia. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie, naruszenie przez uprawnionego zastawnika obowiązku,

o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o zastawie rejestrowym, nie może wykluczyć skutku

w postaci przejścia własności, gdyż ustawa nie przewiduje takiej sankcji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 kwietnia 2006 roku, IV CSK 62/06, LEX numer 191171). Niemniej jednak, w okolicznościach sprawy brak jest podstaw do przyjęcia, aby oświadczenie powoda z dnia 27 listopada 2014 roku wywołało skutek prawnorzeczowy w postaci przejścia na niego prawa własności maszyn rolniczych będących przedmiotem zastawu ustanowionego na podstawie umów zawartych w dniu 14 września 2009 roku. Przedstawiona konstatacja wynika z faktu, że w dacie złożenia przez powoda przedmiotowego oświadczenia o przejęciu na własność rzezonych maszyn rolniczych, maszyny te już nie istniały, gdyż jak zeznał świadek J. N. (1), zostały one pocięte i sprzedane jako złom jeszcze w 2013 roku. Jak już wyżej wskazano, Sąd nie miał podstaw, aby uznać zeznania świadka J. N. (1) za niewiarygodne, tym bardziej, że powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie zaoferował żadnych dowodów, z których wynikałoby, że przedmiotowe maszyny nie zostały zdekomponowane i sprzedane jako złom, a w każdym razie, że maszyny te fizycznie istniały na dzień 27 listopada 2014 roku. W takim stanie rzeczy, skoro w dniu 27 listopada 2014 roku sporne maszyny rolnicze już nie istniały, to złożone przez powoda w tym dniu oświadczenie nie mogło wywołać skutku w postaci przejęcia tych maszyn na własność. Tym samym powód nie wykazał zaistnienia podstawowej przesłanki roszczenia windykacyjnego,

a mianowicie tego, że przysługuje mu prawo własności ruchomości, których wydania się domaga.

Nawet jednak gdyby uznać, że wbrew twierdzeniom świadka J. N. (1) rzeczony maszyny rolnicze nie zostały pocięte i sprzedane na złom w 2013 roku, a tym samym, że istniały one fizycznie w dniu 27 listopada 2014 roku i istnieją nadal, to i tak powództwo nie zasługiwałoby na uwzględnienie, a to wobec niewykazania przez powoda drugiej przesłanki roszczenia windykacyjnego, mianowicie tego, że maszyny te pozostają aktualnie

w faktycznym władztwie pozwanej. Powód, na którym co już podkreślono spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, nie przedstawił żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że pozwana włada przedmiotowymi maszynami. Podkreślić trzeba, że zarówno pozwana jak i jej mąż J. N. (1), który zajmował się parkiem maszynowym w ich gospodarstwie, konsekwentnie zaprzeczali, aby aktualnie byli w posiadaniu tych maszyn. Nie ulega wątpliwości, że sporne maszyny nie zostały sprzedane przez pozwaną i jej męża na rzecz M. i J. K., którzy w październiku 2014 roku nabyli należące do nich gospodarstwo rolne. Zresztą obecności tych maszyn na terenie gospodarstwa nie stwierdzono podczas jego oględzin dokonanych w dniu 11 lutego 2015 roku przez funkcjonariuszy Policji w ramach postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Nowym Mieście Lubawskim. Obecności maszyn w gospodarstwie nie stwierdził także Komornik sądowy prowadzący przeciwko E. N. postępowanie egzekucyjne w oparciu o wydany w niniejszej sprawie wyrok zaoczny. Co zatem istotne, poszukiwania przedmiotowych maszyn podjęte przez Policję i Komornika sądowego nie przyniosły rezultatu. Jednocześnie brak jest dowodu, aby E. N. lub J. N. (1) oddali przedmiotowe maszyny osobom trzecim w posiadanie zależne na podstawie jakiegokolwiek stosunku prawnego. Zauważyć przy tym trzeba, że E. N. i J. N. (1) od momentu zbycia gospodarstwa rolnego

w październiku 2014 roku zamieszkują w mieszkaniu położonym w mieście L.. Biorąc pod uwagę znacznie rozmiary przedmiotowych maszyn rolniczych, całkowicie nieprawdopodobnym jest, aby maszyny te (o ile istnieją), były przez nich przechowywane

w miejscu ich zamieszkania, nie ma też żadnych dowodów pozwalających na przyjęcie, że pozwana przechowuje je w innym miejscu, co zresztą byłoby sprzeczne ze wskazaniami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, gdyż wiązałoby się z kosztami, bądź niedogodnościami związanymi z tym, że zajmują one dużo miejsca, co pozwala na konstatację, że gdyby pozwana rzeczywiście była w posiadaniu tych maszyn bardziej racjonalne byłoby zwrócenie ich powodowi, niż ponoszenie kosztów ich przechowywania bądź znoszenie innych związanych z tym niedogodności. Nie można zatem stwierdzić, że pozwana jest w posiadaniu tych maszyn rolniczych. Identyczny wniosek wypływa zresztą z uzasadnienia postanowienia Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Nowym Mieście Lubawskim z dnia 18 maja 2015 roku umarzającego śledztwo w sprawie podejrzenia popełnienia przestępstwa przywłaszczenia, gdzie wskazano, iż „pewnym jest jedynie to, że ani J. N. (1) ani E. N. nie są w chwili obecnej w posiadaniu przedmiotowych maszyn rolniczych”. Z przedstawionych względów, zakładając, że przedmiotowe maszyny rolnicze nie zostały zdekomponowane w 2013 roku, nie ma przesłanek do przyjęcia, że pozwana posiada jakiegokolwiek władztwo nad tymi maszynami, a tym bardziej władztwo faktyczne. W tej sytuacji brak jest podstaw do tego, aby zobowiązać pozwaną do wydania maszyn rolniczych, których ta nie posiada. Także i z tej przyczyny wywiedzione powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z powyższych względów, wobec niezasadności wywiedzonego powództwa windykacyjnego, Sąd Okręgowy w oparciu o art. 347 k.p.c., uchylił wydany w niniejszej sprawie wyrok zaoczny i oddalił to powództwo w całości.

Na marginesie dodać należy, że w judykaturze i doktrynie przyjmuje się, iż w sprawie o wydanie rzeczy ruchomych, które pozwany mógł ukryć lub zbyć, powód może zgłosić

w pozwie żądanie ewentualne na wypadek nieuwzględnienia przez sąd żądania wydania rzeczy – zasądzenia określonej sumy pieniężnej stanowiącej równowartość rzeczy. Sąd rozstrzyga o żądaniu ewentualnym tylko wtedy, gdy odmawia żądaniu pierwszemu – głównemu. Powód może także – nie mając pewności, czy pozwany ma jeszcze rzecz w swoim posiadaniu – zgłosić tzw. upoważnienie alternatywne (przemienne), pozostawiając pozwanemu wybór pomiędzy wydaniem rzeczy a zapłatą jej równowartości (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 18 sierpnia 1958 roku, 1 CR 547/58, Legalis numer 610211

i z dnia 19 stycznia 1957 roku, 3 CR 187/56, OSPiKA 1957/2/36 oraz J. Rudnicka ,

G. Rudnicki , S. Rudnicki [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom II pod red. J. Gudowskiego, Warszawa 2013, s. 452 – 453). Niemniej jednak w przedmiotowej sprawie powód nie sformułował żadnego żądania zapłaty (ewentualnego czy alternatywnego) na wypadek, gdyby orzeczenie wydania przedmiotowych maszyn rolniczych okazało się niemożliwe, toteż Sąd, respektując wynikający z art. 321 k.p.c. zakaz orzekania ponad żądanie, nie mógł orzekać w tym przedmiocie. W postępowaniu cywilnym sąd związany jest bowiem żądaniem pozwu, którego granice określają okoliczności faktyczne, powołane jako podstawa tego żądania. Granice te wyznaczają zakres rozpoznania sprawy cywilnej, rozstrzyganej przez sąd w postępowaniu cywilnym, a orzekający w niej sąd nie może wychodzić ponad żądanie, czy orzekać, co do przedmiotu nieobjętego żądaniem pozwu.

Zaznaczyć przy tym trzeba, że Sąd dostrzega, iż pozwana wyzbywając się w taki czy inny sposób własności spornych maszyn rolniczych, które objęte były zastawem rejestrowym, naruszyła szereg postanowień łączących strony umów zastawu rejestrowego i umowy pożyczki, co może rodzić po jej stronie kontraktową odpowiedzialność odszkodowawczą. Niemniej jednak w niniejszej sprawie powód nie sformułował żadnych żądań o charakterze odszkodowawczym ani nie przytoczył postaw faktycznych uzasadniających takie żądanie, co zgodnie ze wskazaną już regułą wynikającą z art. 321 k.p.c. uniemożliwiało i orzekanie w tym przedmiocie.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 102 k.p.c., odstępując od obciążania przegrywającego sprawę powoda obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego strony przeciwnej. Stosownie do treści art. 102 k.p.c., w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może nie obciążać strony przegrywającej kosztami procesu. Hipoteza przepisu art. 102 k.p.c., odwołująca się do występowania „przypadków szczególnie uzasadnionych” pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane

z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony stanowią podstawę do nie obciążania jej kosztami procesu. Do pierwszych zaliczane są sytuacje wynikające

z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń. Drugie natomiast wyznacza sytuacja majątkowa

i życiowa strony. W ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie zachodzą wyjątkowe okoliczności, uzasadniające odstąpienie od obciążenia powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanej. Sąd miał tu na względzie przede wszystkim fakt, że wytoczenie przez powoda niniejszego powództwa było wywołane nielojalnym, niesumiennym i niewłaściwym postępowaniem pozwanej, która wbrew zapisom łączących strony umów zastawu rejestrowego i umowy pożyczki, wyzbyła się maszyn rolniczych, na których ustanowiony był zastaw rejestrowy zabezpieczający spłatę przez nią udzielonej jej przez powoda pożyczki,

co w oczywisty sposób naruszało jego interesy. Powód miał zatem uzasadnione podstawy, aby poszukiwać ochrony prawnej przed Sądem w procesie o wydanie spornych ruchomości.

W takiej sytuacji, wobec wątpliwej z aksjologicznego punktu widzenia postawy E. N., obciążenie powoda obowiązkiem uiszczenia kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej byłoby rozstrzygnięciem sprzecznym z zasadami słuszności i poczuciem sprawiedliwości.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, Sąd na podstawie powołanych wyżej przepisów, orzekł jak w sentencji wyroku.